

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 61/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť E. H., bytom B., B. H., bytom B., A. H., bytom B., a J. H., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. I. M., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 11/94 a takto

rozhodol:

Sťažnosť E. H., B. H., A. H. a J. H. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) bola 20. februára 2003 doručená sťažnosť E. H., bytom B., B. H., bytom B., A. H., bytom B., a J. H., bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. I. M., B., ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu

Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 11/94.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom bývalého Obvodného súdu Bratislava 3, neskôr Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 11/94.

Sťažovatelia chronologicky popisujú postup v konaní vo veci, ktorej návrh bol bývalému Obvodnému súdu Bratislava 3 doručený 21. januára 1994, neskôr bol prejednávaný na Okresnom súde Bratislava III, kde konanie právoplatne skončilo 27. januára 2003.

Sťažovatelia podanie svojej sťažnosti a porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odôvodňujú najmä odvolávajúc sa na judikatúru ústavného súdu v tejto oblasti. Poukazujú na účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, hodnotia právnu a faktickú zložitost' veci, otázku správania účastníkov konania a postup súdu v konaní. Postup súdu v konaní hodnotia ako taký, ktorý vykazoval prietahy spôsobené nielen nečinnosťou, ale aj jeho nekvalifikovanosťou, keď odvolací súd dvakrát zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu pre vážne nedostatky v dokazovaní, resp. právnom posúdení veci.

Na základe uvedeného sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo E. H., rod. G., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III, vo veci sp. zn. 7C 11/94 bolo porušené.

Ústavný súd priznáva E. H., rod. G. finančné zadosťučinenie v sume 150 000.- Sk (slovom: stopäťdesiat tisíc slovenských korún).

2. Základné právo B. H., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III, vo veci sp. zn.

7C 11/94 bolo porušené.

Ústavný súd priznáva B. H. finančné zadost'učinenie v sume 200 000.- Sk (slovom: dvestotísíc slovenských korún).

3. Základné právo A. H., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III, vo veci sp. zn. 7C 11/94 bolo porušené.

Ústavný súd priznáva A. H. finančné zadost'učinenie v sume 200 000.- Sk (slovom: dvestotísíc slovenských korún).

4. Základné právo J. H., na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III, vo veci sp. zn. 7C 11/94 bolo porušené.

Ústavný súd priznáva J. H. finančné zadost'učinenie v sume 200 000.- Sk (slovom: dvestotísíc slovenských korún).“

Záverom s'ťažovatelia podrobne odôvodňujú priznanie finančného zadost'učinenia aj s poukazom na existujúcu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Zo sťažnosti sťažovateľov ústavný súd zistil, že vo veci uplatnenej sťažovateľmi na bývalom Obvodnom súde Bratislava 3 okresný súd uznesením sp. zn. 7 C 11/94 z 20. decembra 2002 medzi účastníkmi konania schválil súdny zmier. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. januára 2003.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) trvalo alebo ešte pretrváva. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu namietaného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2003. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konanie, v ktorom okresný súd

vykazoval zbytočné priesťahy, právoplatne skončilo 27. januára 2003, z čoho je zjavné, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie práv sťažovateľov už netrvalo.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľov je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovatelia domáhajú jej priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2003